

Čmeliak Cyril má maličké krídelká, tak ako všetky čmeliaky.

V jeden deň naňho zhora zavolať jeho včelí kamarát Vilko: „Domov pôjdeš pešo, však? S tvojimi drobnými krídlami sotva niekam zaletíš!“

„Veru tak,“ zachichotala sa osa Olinka. „Pozri sa na nás, ako svištíme vo vzduchu!“ Lietala sem a tam tak rýchlo, že ju Cyril sotva stíhal sledovať.

„Nože to zopakuj, ak to dokážeš!“

Vilko a Olinka sa nahlas rozosmiali.

„To Cyril nikdy nezvládne!“ povedali s úškrnom a odleteli.

Naozaj mali pravdu?

Čmeliak Cyril dlho pozoroval svoj odraz v kvapke rosy. Jeho krídla sú naozaj také malé! Ako by len mohli uniesť jeho veľké telo?
„Nikdy nebudem lietať,“ vzdychol smutne.

So zvesenou hlávkou sa vybral domov – ako inak, pešo.

Pri jazierku zbadal vážku Valentínku. Práve driemala po chutnom obede.
„Zobuď sa, Valentínka,“ prihovoriť sa jej tíško. „Chcem sa ťa niečo opýtať.“
Valentínka pomaly otvorila očka.
„Prečo sú moje krídla také malé?“ spýtal sa jej a s obdivom hľadel na jej obrovské
krídla. „Tie tvoje sú také nádherné!“
„Všetko má svoj dôvod,“ odvetila Valentínka ospalo.

„Musím sa vznášať nad hladinou a chytať komáre. Preto potrebujem také veľké krídla, s malými by som to nedokázala.“

Nato Valentínka zavrela oči. „Je to veľmi namáhavé,“ dodala ešte a opäť zaspala.

„Ach tak,“ zamrmlal čmeliak Cyril. Stále sa však nedozvedel, prečo sú jeho krídla také drobné. Zadumaný sa pobral ďalej.

